

Arrest

nr. 194 842 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MENTEN
Moerenstraat 1
3700 TONGEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. MENTEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juli 2017 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“INREISVERBOD
(..)*

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/06/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4^e alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldige inreisstempel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor hij op 24/05/2017 door de correctionele Rechtbank van Hasselt werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 3 jaar voor 1/3de.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 12/12/2016 dat hij geen familieleden heeft die woonachtig zijn in België. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor hij op 24/05/2017 door de correctionele Rechtbank van Hasselt werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 3 jaar voor 1/3de.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij in haar synthesesmemorie als volgt:

“2.2.1 Eerste middel: Schending van art. 8 EVRM

Dat art. 8 EVRM luidt:

“Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat art. 8 EVRM rechtstreekse werking heeft.

Dat art. 8 EVRM een hiërarchisch hogere rechtsnorm is dan de Vreemdelingenwet en de besluiten die voortvloeien en gebaseerd zijn op de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Door het opgelegde inreisverbod van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt art. 8 EVRM geschonden.

Dat verzoekende partij goede vrienden heeft in België, dewelke evenveel voor hem betekenen als naaste familie.

Dat verzoeker in de mogelijkheid dient te zijn om deze mensen te bezoeken.

Dat het recht op privéleven van verzoeker door het opgelegde inreisverbod geschonden wordt.

Dat het manifest onredelijk is en in strijd met art. 8 EVRM is om verzoeker een inreisverbod op te leggen gedurende 8 jaar.

Vooreerst stelt verweerder dat hij niet kan inzien hoe een beslissing die geen beëindiging is van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Het lijkt verzoeker nochtans logisch dat een inreisverbod alleszins wel een tijdelijke breuk van gezinsrelaties tot gevolg heeft.

Voorts is verzoeker van mening dat andere sociale relaties dan deze van familiale aard tevens beschermingswaardig zijn.”

2.2. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen ‘familie- en gezinsleven’ en ‘privéleven’ niet. Het zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.3. Verzoekende partij ontkent niet – zoals in de bestreden beslissing wordt overwogen – dat zij geen familieleden heeft die woonachtig zijn in België. Verzoekende partij verwijst in haar synthesememorie naar het feit dat zij veel vrienden zou hebben in België die zij beschouwt als familie, maar de persoonlijke appreciatie van verzoekende partij aangaande deze vrienden, maakt niet dat de relatie die zij heeft met deze vrienden beschouwd kan worden als een beschermenswaardig familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Voor zover deze vrienden beschouwd kunnen worden als deel uitmakende van het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele manier een beschermenswaardig privéleven op het Belgische grondgebied aannemelijk maakt. Zoals zij zelf komt te stellen in de feitelijke uiteenzetting in de synthesememorie is zij pas eind 2016 (november-december) naar België gekomen op bezoek bij vrienden en werd zij reeds op 9 december 2016 aangehouden op verdenking van strafbare feiten. Tot aan haar repatriëring naar het herkomstland heeft verzoekende partij opgesloten gezeten in de gevangenis te Hasselt. De Raad ziet geenszins in hoe de verzoekende partij op dermate korte periode een beschermenswaardig privéleven zou hebben opgebouwd met vrienden die hier op het Belgische grondgebied verblijven. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Met haar summiere betoog dat zij op enkele maanden tijd in België – waarvan zij het overgrote deel dan nog gevangen heeft gezeten – vele goede vrienden heeft slaagt zij er niet in aan te tonen dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd dat als beschermenswaardig moet worden beschouwd in de zin van artikel 8 EVRM.

De Raad wijst er daarnaast nog op dat niets de verzoekende partij verhindert via moderne communicatiemiddelen contact te houden met haar vrienden in België of dat deze vrienden haar in het herkomstland komen bezoeken. Het loutere feit dat verzoekende partij door het opgelegde inreisverbod verhinderd is deze mensen in België te bezoeken maakt niet dat elk contact met deze mensen onmogelijk wordt gemaakt.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt in de synthesememorie:

“2.2.2 Tweede middel: schending van het evenredigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Dat het opgelegde inreisverbod minstens disproportioneel is zowel in tijd als in plaats.

Dat verzoeker enkel in België strafrechtelijk veroordeeld werd zodat het disproportioneel is om een inreisverbod op te leggen dat geldig is voor de volledige Schengenruimte.

Dat verzoeker vóór zijn veroordeling dd. 24.05.2017 nog een blanco strafregister had (stuk 3).

Dat art. 74/11 §1 Vw. voorschrijft dat er rekening gehouden dient te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Gezien de overdreven lange duurtijd van het opgelegde inreisverbod is het duidelijk dat er geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van het geval.

Dat art. 74/11 §1, 4e alinea Vw. stelt dat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar KAN worden opgelegd.

Dat nergens naar recht verantwoord wordt waarom het opgelegde inreisverbod zelfs 8 jaar bedraagt.

Dat de duurtijd van het opgelegde inreisverbod alleszins buitenproportioneel is en minstens beperkt dient te worden in tijd en in plaats.

Verzoeker kan absoluut geen genoegen nemen met de opmerkingen van verweerder op het tweede middel.

Verweerder gaat zelfs niet in op de aangevoerde disproportionaliteit in plaats.

Verweerder verwijst naar de standaardbewoordingen nl. ‘een ernstige bedreiging voor de openbare orde’ zonder te verduidelijken waarom verzoeker precies een ernstige bedreiging voor de openbare orde is.

Verweerder haalt zelf aan dat er een specifieke motivering vereist is die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt, hoewel er toch verwezen wordt naar standaardbewoordingen...

Dit is uiteraard totaal tegenstrijdig.

Verweerder verwijst tevens naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn waarin wordt gestipuleerd dat de duur van het inreisverbod per geval volgens de omstandigheden bepaald dient te worden en dat deze normaliter niet langer mag zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het voorwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich reeds op het grondgebied van een lidstaat begeven heeft terwijl een inreisverbod van kracht was.

Nergens blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp geweest zou zijn van een terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij reeds eerder een inbreuk beging op een inreisverbod.

Alleszins wordt dit niet aangetoond door verweerder.

Er wordt ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker vóór zijn veroordeling dd. 24.05.2017 een blanco strafregister had.

Men toont op generlei wijze aan dat er een recidivegevaar zou zijn in hoofde van verzoeker.

Waarom bedraagt het opgelegde inreisverbod dan precies 8 jaar?

Verzoeker heeft hier het raden naar.+

Verweerder stelt dat ‘gelet op de uitdrukkelijke overwegingen van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat nergens naar recht wordt verantwoord waarom het opgelegd inreisverbod 8 jaar bedraagt’.

Op basis van de zogenaamde ‘uitdrukkelijke overwegingen’ zou er evenwel een inreisverbod van bijv. 5 jaar opgelegd kunnen zijn.

Men kiest echter voor ‘meer dan 5 jaar’ zonder te verduidelijken waarom men precies deze duurtijd verkiest.

Normaliter mag het inreisverbod conform Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn nochtans niet langer zijn dan vijf jaar...

Verweerder verwijst vervolgens naar de positieve motiveringsplicht dewelke zou impliceren dat de gemachtigde staatssecretaris uitsluitend de redenen dient te vermelden waarom een welbepaalde termijn voor het inreisverbod wordt gekozen.

Verweerder stelt dus, en per impossibile, dat verweerder niet gehouden zou zijn om te motiveren of te verantwoorden waarom zij ‘niet voor een minder lange duurtijd kiest’.

In ieder geval motiveert verweerder op geen enkele wijze waarom zij precies deze duurtijd oplegt.

Verweerder denkt blijkbaar dat hij hiervan vrijgesteld is, quod non.

Verzoeker zou toch graag willen weten waarom het inreisverbod precies 8 jaar bedraagt.

Uit de beslissing tot het inreisverbod blijkt ook niet dat er een onderzoek naar de specifieke omstandigheden gebeurd is.

In ieder geval is een duurtijd van 8 jaar in casu disproportioneel.

Vijf of acht jaar is een verschil van drie jaar hetgeen vanzelfsprekend een grote impact heeft op een mensenleven.

Alleszins blijkt uit de aangevoerde redenen NIET waarom het inreisverbod precies 8 jaar bedraagt en wordt niet verantwoord dat deze duur in casu proportioneel is zodat het inreisverbod vernietigd dient te worden, minstens dient de duurtijd ernstig verminderd te worden."

2.6. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.7. Waar verzoekende partij erop wijst dat het disproportioneel is dat haar een inreisverbod wordt opgelegd voor de volledige Schengenruimte wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet een inreisverbod wordt gedefinieerd als *"de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering"*. Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) waaruit duidelijk blijkt dat een inreisverbod *"een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling (is) waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit;"*.

In dit verband wordt in de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken (COM(2015) 6250 final), en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek, benadrukt als volgt:

"Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt ("...ophold på en medlemsstats"), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

[...]

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.

Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven: Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst ("lex specialis")."

Artikel 11, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn, waarnaar wordt verwezen, betreft de situatie van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

Uit voorgaande blijkt aldus duidelijk dat de verwerende partij slechts de wet toepast wanneer zij een inreisverbod oplegt dat geldt voor het grondgebied van alle lidstaten die aan de Terugkeerrichtlijn zijn

gebonden. Het betoog van de verzoekende partij dat dit disproportioneel zou zijn gaat voorbij aan de terzake geldende reglementering en is aldus niet dienstig nu de verwerende partij terzake geen keuzemogelijkheid heeft.

2.8. De Raad kan voorts slechts vaststellen dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit het voorgelegde administratief dossier blijkt dat verzoekende partij - een man die illegaal in het land verblijft en geen officiële verblijfplaats heeft in België - wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van dertig maanden met uitstel drie jaar voor een derde. In deze omstandigheden kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder vermocht derhalve, op basis van voormelde wetsbepaling, in voorliggende zaak verzoekende partij een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Verweerder heeft de tekst van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet weergegeven en uiteengezet waarom hij van oordeel was dat verzoekende partij een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar diende te worden opgelegd. Hij heeft hierbij benadrukt dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde "zeer ernstig" te verstoren en verwezen naar de aard van de door verzoekende partij gepleegde feiten en de strafmaat. Hij heeft er tevens op gewezen dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verbleef zonder een officiële verblijfplaats waarbij benadrukt wordt dat verweerder een groot belang hecht aan de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak of dat er geen specifieke motivering voorhanden is wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo heeft de verwerende partij gewezen op de ernst van de feiten en de strafmaat, op het illegale verblijf van de verzoekende partij en het feit dat zij geen officiële verblijfplaats heeft in het Rijk alsook op het gegeven dat in casu geen schending van artikel 8 EVRM aan de orde is. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat in het licht van deze overwegingen een inreisverbod voor een duur van acht jaar disproportioneel is. Het loutere gegeven dat verzoekende partij voor haar veroordeling een blanco strafregister had maakt evenmin dat een ander licht op de zaak kan worden geworpen. Gelet op de korte verblijfsduur van verzoekende partij op het Belgische grondgebied waarbij zij er in slaagt om zich vrijwel onmiddellijk aan ernstige strafbare feiten over te geven kan bezwaarlijk gesteld worden dat het niet hebben van eerdere veroordelingen in België mee in overweging had moeten genomen worden.

Verzoekende partij verwijst naar considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn.

Voormelde considerans luidt:

"(...) de duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van de lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was."

Ook in het terugkeerhandboek opgesteld door de Europese Commissie ter uitlegging van de Terugkeerrichtlijn wordt gesteld:

"de duur van het inreisverbod wordt bepaald in overeenstemming met het nationale recht waarin de terugkeerrichtlijn is omgezet en met inachtneming van alle relevante omstandigheden van het individuele geval. Bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod, moet in het bijzonder aandacht worden geschonken aan de verzwarende of verzachtende omstandigheden die bij de opleggende autoriteit bekend zijn, zoals:

- *Of tegen de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al een terugkeer- of verwijderingsbesluit is uitgevaardigd*
- *Of de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie*
- *Of de onderdaan van een derde land het grondgebied van een lidstaat heeft betreden terwijl er voor hem of haar een inreisverbod gold*
- *Of de onderdaan van een derde land aan de terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt*

- Of de onderdaan van een derde land de bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken

In normale situaties mag het inreisverbod niet langer zijn dan 5 jaar. Lidstaten zijn voor de concrete vaststelling van de duur van het inreisverbod verplicht alle relevante omstandigheden individueel te beoordelen en moeten het evenredigheidsbeginsel in acht nemen. Lidstaten mogen als algemeen richtsnoer voor bestuurlijk handelen verschillende termijnen voor verschillende categorieën van situaties hanteren, bijvoorbeeld 3 jaar als algemene regel, 5 jaar als sprake is van verzwarende omstandigheden (herhaaldelijke overtredingen van migratieregels) en 1 jaar als sprake is van verzachtende omstandigheden (overtredingen begaan uit onwetendheid, enz.). Elke situatie moet echter altijd individueel worden beoordeeld met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel. Lidstaten kunnen in hun nationale recht of bestuursrechtelijke bepalingen de algemene criteria vastleggen aan de hand waarvan in individuele gevallen de duur van het inreisverbod kan worden vastgesteld overeenkomstig artikel 11, lid 2.

Ernstige bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid

Alleen in situaties waarin sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen inreisverboden langer gelden. Factoren waarmee lidstaten bij de vaststelling van dergelijke bedreigingen rekening kunnen houden, zijn strafbare feiten en administratieve delicten (herhaaldelijk gebruik van valse identiteitspapieren, herhaaldelijke en opzettelijke schending van migratieregels). Geen van deze factoren kan echter automatisch en op zichzelf beschouwd een bedreiging voor de openbare orde zijn. Lidstaten zijn te allen tijde verplicht alle relevante omstandigheden individueel te beoordelen en het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen. De terugkeerrichtlijn geeft geen exacte omschrijving van de betekenis van deze term, en de jurisprudentie van het HvJ betreffende het gebruik van deze term in andere richtlijnen inzake migratie en in de context van het vrije verkeer is niet direct van toepassing op de terugkeerrichtlijn, omdat de betreffende kwesties en de context verschillend zijn.

Toch kunnen enkele overwegingen uit de jurisprudentie van het HvJ (in het bijzonder omtrent horizontale toepassingen, zoals evenredigheid en nuttige werking) hier richting geven. In afdeling 3 van haar Mededeling van 2 juli 2009 "betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden" (COM(2009)313) voorzag de Commissie in nadere richtsnoeren ten aanzien van de uitleg van de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" in de context van het vrije verkeer. Bovendien is vergelijkende informatie over de uitleg van deze term door lidstaten in de context van migratie te vinden in de resultaten van de EMN ad-hoc-query (140) over de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid". In punt 48 van zijn arrest in de zaak Zh. en O., C-554/13, waarin het begrip "openbare orde" werd behandeld in de context van de terugkeerrichtlijn (zie punt 6.3. hierboven), heeft het HvJ uitdrukkelijk bevestigd dat een vergelijking kan worden gemaakt met zijn jurisprudentie inzake Richtlijn 2004/38/EG (arrest in de zaak Gaydarov, C-430/10, punt 32).

Duur van inreisverboden in verband met de openbare orde

De duur van inreisverboden in verband met de openbare orde moet individueel worden vastgesteld, rekening houdend met de ernst van de door onderdanen van derde landen gepleegde strafbare feiten, de bijbehorende risico's voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid en de individuele situatie van de betrokken persoon. Het evenredigheidsbeginsel moet te allen tijde worden gerespecteerd. Stelselmatig levenslange inreisverboden opleggen in alle gevallen waarin de openbare orde in het geding is (zonder onderscheid te maken in de ernst van strafbare feiten en risico's), is in strijd met de richtlijn. Lidstaten mogen verschillende termijnen voor verschillende categorieën van situaties hanteren, bijvoorbeeld 10 jaar als algemene regel voor gevallen waarin de openbare orde in het geding is en 20 jaar in zeer ernstige omstandigheden. De lidstaten zouden moeten voorzien in de mogelijkheid om het besluit betreffende het inreisverbod te herzien en met name het bestaan van de voorwaarden die het rechtvaardigen, hetzij ambtshalve, hetzij op verzoek van de betrokkene."

Uit voorgaande blijkt geenszins dat aan de verzoekende partij geen inreisverbod mag opgelegd worden voor de duur van acht jaar wanneer zij niet onderhevig is geweest aan een eerdere verwijderingsmaatregel of eerder inreisverbod. Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij uitdrukkelijk aangegeven waarom verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en rekening houdende met de specifieke elementen eigen aan de zaak van de verzoekende partij geoordeeld dat een inreisverbod voor een duur van acht jaar proportioneel is. Daaruit volgt noodzakelijkerwijze dat de verwerende partij het gegeven dat verzoekende partij nooit eerder een verwijderingsmaatregel heeft gekregen (hetgeen in casu moeilijk is gelet op de korte verblijfsduur van verzoekende partij op het grondgebied maar wat verzoekende partij zelf niet belet heeft onmiddellijk over te gaan tot het plegen van zwaarwichtige strafbare feiten) of een

vorig inreisverbod niet heeft geschonden, geenszins als overwegend beschouwde om een inreisverbod voor een duurtijd van minder dan acht jaar op te leggen. De Raad wijst er in dat opzicht nog op dat de verwerende partij geenszins de motieven van de motieven moet weergeven.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat er op generlei wijze wordt aangetoond dat er recidivegevaar is, wijst de Raad erop dat er met de persoonlijke en actuele gedragingen van de verzoekende partij rekening moet worden gehouden (cfr. arrest Z. Zh. tegen Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 C-554/13) en in deze kon de verwerende partij kennelijk redelijk oordelen dat verzoekende partij, die nog maar in november 2016 op het Belgische grondgebied is aangekomen en onmiddellijk zwaarwichtige strafbare feiten pleegt waarvoor zij reeds op 9 december 2016 werd aangehouden, wel degelijk als een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde dient beschouwd te worden.

2.9. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt in de synthesememorie:

“2.2.3 Derde middel: schending van het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Dat art. 74/11 §1, 4e alinea Vw. stelt dat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat in de beslissing houdende het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd wordt waarom verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Een loutere verwijzing naar het vonnis dd. 24.05.2017 kan dit onvoldoende naar recht verantwoorden.

Dat verzoeker immers tot inzicht gekomen is tijdens zijn verblijf van meer bijna 7 maanden in de gevangenis.

Dat ook nergens naar recht verantwoord wordt waarom het opgelegde inreisverbod maar liefst 8 jaar bedraagt.

Hoger werd reeds verwezen naar het feit dat een inreisverbod meer dan 5 JAAR KAN opgelegd worden terwijl de maximale duurtijd van een inreisverbod in principe 3 jaar is.

Waarom werd het inreisverbod precies met 8 jaar opgelegd?

Verzoeker heeft hier het raden naar, hetgeen uiteraard niet conform het motiveringsbeginsel is.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken derhalve haar motiveringsplicht geschonden heeft.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat er zich een schending van het motiveringsbeginsel heeft gemanifesteerd in dit dossier.

Verzoeker is absoluut niet akkoord met de opmerkingen van verweerder op het derde middel.

Verzoeker verwees in zijn verzoekschrift namelijk reeds naar art. 74/11 §1, 4e alinea Vw., dewelke een positieve motiveringsplicht inhoudt.

Het derde middel dient alleszins ontvankelijk verklaard te worden.

Onder het tweede middel werd ook reeds uiteengezet dat men voor de belangrijkste voorwaarde louter standaardbewoordingen gebruikt nl. ‘ernstige bedreiging voor de openbare orde’ zonder te verduidelijken waarom verzoeker precies een ernstige bedreiging voor de openbare orde is.

Het is duidelijk dat verweerder faalt in zijn positieve motiveringsplicht.

De zogenaamde “uitdrukkelijke overwegingen” verantwoorden NIET waarom het opgelegde inreisverbod 8 jaar bedraagt.

Verweerder gaat er tevens op absurde wijze van uit dat de motiveringsplicht niet zou inhouden dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden.

Op die manier zou de overheid toch allerlei beslissingen kunnen nemen zonder duidelijke motivering hetgeen uiteraard absurd is en onaanvaardbaar is.

Uit de lezing van art. 74/11 §1 Vw. blijkt dat de verwerende partij een inreisverbod van meer dan vijf jaar KAN opleggen, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar is bijgevolg geen automatisme.

De verwerende partij heeft hierbij een discretionaire bevoegdheid. Dit heeft gevolgen voor de formele motiveringsplicht. Bij een gebonden bevoegdheid kan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel teweegbrengt volstaan. Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit de rechtspraak. Echter, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij

beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.1

Aldus faalt verweerder in zijn motiveringsplicht en dient het inreisverbod vernietigd te worden, minstens dient de duurtijd ervan verminderd te worden.

2.2.4 Conclusie:

Gezien voormelde ernstige middelen dient de bestreden beslissing in hoofdde te worden vernietigd.

Ondergeschikt dient het opgelegde inreisverbod minstens in tijd en in plaats verminderd te worden.

Terzake wordt integraal verwezen naar het hoger uiteengezette middel 2.2.2 inzake disproportionaliteit.”

2.11. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen haar kritiek herhaalt dat niet blijkt waarom zij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid en dat evenmin blijkt waarom het inreisverbod acht jaar bedraagt.

2.12. Nogmaals benadrukt de Raad dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit het voorgelegde administratief dossier blijkt dat verzoekende partij - een man die illegaal in het land verblijft en geen officiële verblijfplaats heeft in België - wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van dertig maanden met uitstel drie jaar voor een derde. In deze omstandigheden kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder vermocht derhalve, op basis van voormelde wetsbepaling, in voorliggende zaak verzoekende partij een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Verweerder heeft de tekst van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet weergegeven en uiteengezet waarom hij van oordeel was dat verzoekende partij een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar diende te worden opgelegd. Hij heeft hierbij benadrukt dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde “zeer ernstig” te verstoren en verwezen naar de aard van de door verzoekende partij gepleegde feiten en de strafmaat zodat het betoog dat enkel verwezen wordt naar een veroordeling niet gevolgd kan worden. Hij heeft er tevens op gewezen dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verbleef zonder een officiële verblijfplaats waarbij benadrukt wordt dat verweerder een groot belang hecht aan de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Verzoekende partij kan dan ook geenszins gevolgd worden in haar betoog dat niet blijkt waarom zij beschouwd wordt als een ernstig gevaar voor de openbare orde of dat niet blijkt waarom de verwerende partij een inreisverbod voor een duur van acht jaar proportioneel acht.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij niet overtuigen waar zij stelt dat zij thans tot inzicht is gekomen om afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen in het bestreden inreisverbod.

2.13. Een schending van het motiveringsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.14. Waar de verzoekende partij in subsidiaire orde nog vraag om de duurtijd van het inreisverbod te verminderen, wijst de Raad op het bepaalde in artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad is geenszins bevoegd om tegemoet te komen aan hetgeen de verzoekende partij vraagt.

2.15. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER